

Tetemre hívás. *)

A radványi sötét erdőben
Halva találták Bárczi Benőt.
Flórua hegyes tőz ifjú szivében;
"Ime, bizonyság Isten előtt!"
Gyilkos erőszak ölte meg át!

Kastélyába vitesse föl anyja,
Ott tetevék a tűz palotáján;
Ki se' kerített, meg se' mosogja:
Vérben, a hogy volt, napi napi után
Hever egyszemű ravatalán.

Allata örökre négy alabárdost;
"Létek ez ajkán se' be, se' ki!...."
"Hátka az anyja, szexi huga már most
"Gimme sírassz!" — "Vissza! neki!"
"Jaj, ki parancsom, élve, szexi!"

Fajva szemről rejti teremre
Halkok lakosságát arszonyi bú. —
Maga, peccettel "huga teremre"
Kül szemre verek, ölyvként, sánda gyantá.
Legyen a seb' vérezése tanú.

A palotás fedi fekete porrázó,
Déli verán sem süit oda nap;
A a teremnél szexi porrázó,
Szexi, fessület, Ránoni pap;
Sárga viaszfényt nyugtelye kap.

"Löffenek ellenségi, ha voltak!"
"Jö, ki az apja rendre nevez;
Hlába! nem indult sebe a holtak
Ákua fejénél van, vagy ennek;
"Gyilkosa ház nem ez.... újra nem ez."

"Hát ki?... " riad fel Bárczi sötétben,
"Bosszútalan nem foly ez ősi vér;
Ide a gyilkost!.... hátha peccátem
Váddal az önön hívemig ér;
Mindenki gyantás nekem, a ki él!"

*) A középkori istenítéletek egy neme, midőn a gyilkosság gyantájá,
van levőket a meggyilkolt halottjára fölé állították, hogy az újra
megeselő vér bűnös voltokat bizonyítsa. Istentételekkel hazánkban
egyházi részről a káptalanok ügyeltek fel; világi részről a priostaldus
névű biztostól járt el. Ezent van jelen a költeményben egy Ranonok
s az itt (minden további igény nélkül e név helyes voltára) pör-országok
mondott priostald. Ha a ballada, exelja-hoz képeress, a tetemre hívás fővényes
szekásein nevelésénél tüntet: költeményben ez megbojás-hatónak véltre
a szexi.

"Jöjjenek úgy hát ifjú baráti!"
Sorra belépvel sok dalia:
Fáj nekik a hősi véribé látni
S nem harca mezején elomlania.
Erre se' vérik Bátorija.

"Jöjjen az udvar! araja, nagya....
Jöjjen elő Bátor, a falu, mind!"
Mégkönyveslen senkise, hagyja,
Kedves urára szánva tekint.
Nem fakad a seb könyre megint.

"Jöjjen az anyja, hajadon bűga!"
Künn a leány, már menne, sikolt;
Anyja réaragy, öleli bügva:
Mindre nem érex semmit aholt,
Marad a lövél vér-fekese folt.

"Jöjjen utolszor szép szeretője,
Toska araja, Kund Abigél!"
Jó; - sreme villan s sapad a törre;
Arxa jobos lett, lába gyökér.
Sebből pirosan buzog a vér.

Könnye se' perdül, jajja se' hallik,
Csak odakap, hol fészket az agy:
Iszonyu az, mi oda nyitallik!
Döbbenet által a szív ere fagy:
"Lányom, ez iten gyilkosa vagy!"

Kesseri mondást - minek lebüvölsem -
Haltgas el, aradú így rebegi:
"Bátorja Bőrös én meg nem ölsem,
Tanum az ég, s minden seregi!
Glancu e tört én aram neki.

"Bőrös Bőrös már hü szerelemre,
Tudhassa, köztünk nem vala get:
Unkora mégis szoval "igenre"
Mert ha nem: ö" kivégzi magát!
Önyelgve adám a tört: nosza hát!"

S vadul a sebből a tört kiragadja,
Seme szokatlan lángot lövell,
Kavrag ei sör, s fennvillogtatja
S vérese - visangdórat dohan el.
Kessu kézet rá senkise' mer.

Odakinn lefut a nyílt úsxa során,
Táncotlani dalolni se' kégyell;
Dala vig: "Egyre volt egy leány,
Ki csak úgy játszott a legénynyel,
Mint mauka szokott az egerrel!"

Arany Lajos